

Viktorijas Šelomijenko misija – dziedināt ar prieku

Viktorija Šelomijenko kā meža feja, kura rada īpašu šovu.

Gunda Katrīna Vovere

Viktorija Šelomijenko strādā par bērnu pasākumu animatori jau 12 gadus, priecējot, vairojot smieklus, liekot bērniem ticēt brīnumiem. Tas ir ļoti īpašs darbs, kas nav paredzēts visiem. Ir jābūt patiesai mīlestībai pret visiem bērniem, lai spētu ar sirds siltumu padarīt bērnu ikdienu par kripatiņu priecīgāku. Viktorija sev latīņu ir pacēlusi arī augstāk un jau vairākus gadus strādā par Dr. Klaunu Rēzeknes slimnīcā, ienesot mazo slimnieku ikdienā tik ļoti dziedinošos smaidus, varbūt kādam tieši vajadzīgo spēku, lai cīnītos un uzvarētu slimību. Savā stāstā Viktorija dalās ar to, kā sācies viņas ceļš uz animatora profesiju, kas šajā darbā ir pats svarīgākais un kādas emocijas sniedz dienas, kas pavadītas kopā ar bērniem slimnīcā.

Par ceļu uz profesiju

Viktorija stāsta, ka ceļā uz bērnu pasākumu animatores darbu viņu iedvesmoja mamma, jo tieši viņa vienmēr rīkojusi Viktorijai un viņas draugiem visinteresantākās dzimšanas dienas ballītes ar dažādiem pārsteigumiem un balvām. Šīs emocijas viņā ir atstājušas dziļas pēdas un atmiņas par šīm jaukajām ballītēm un brīžiem, tās vēl šodien palīdz pārvarēt grūtības. Viņā ir pārliecība, ka ir patiesi svarīgi bērniībā priecāties un piepildīt bērna ikdienu ar laimes brīžiem, tieši bērns izjūt visspilgtākās emocijas, māk brīnīties, fantazēt, ticēt, uztvert pilnīgi visu spilgtās krāsās. Šīs spējas var un vajag attīstīt, tad pieaugušo dzīvē būs gan vieglāk, gan interesantāk, ir pārliecināta Viktorija.

Ar laiku viņa izjutusi vēlmi vadīt dažādas viktorīnas arī savā ģimenē, klasē un skolā, bet profesionāli pasākumu jomai pievērsusies pirms 12 gadiem. Sākumā pati bijusi animatore bērnu pasākumos, vēlāk kļuvusi par animatoru komandas vadītāju, paralēli turpinot uzstāties kā oriģināla žanra māksliniece ar savām personīgajām šova programmām.

Viktorija atzīst, ka bērniībā sapņojusi kļūt par skolotāju. Viņa atceras kā spēlējoties sēdināja savas lelles un mīkstās rotaļlietas, deva tām dažādu mācību priekšmetu uzdevumus un arī pati tos risināja, zīmēja dokumentus, pildīja klases žurnālu, lika saviem «skolēniem» atzīmes un vērtējumus. Arī pieaugot viņa augstskolā stājusies, lai kļūtu par sākumskolas skolotāju, tad strādājusi gan skolā, gan pirmsskolas izglītības iestādē, taču paralēli tam strādājusi par animatori. Pieaugot ballīšu pieprasījumam, bija grūti apvienot divus darbus un Viktorija izlēma turpināt darboties izklaides sfērā. Iemesli bija diezgan praktiski – skolas darbā nepatika pildīt dokumentus, rakstīt plānus, celties agri no rītiem. Radošais gars ņēma virsroku.

Tādu īstu skolu, lai kļūtu par animatoru bērnu pasākumos, nav. Sākumā Viktorija ļāvās savai fantāzijai un visu izdomāja pati, bet zināšanas pedagogijā, bērnu psiholoģijā, fizioloģijā, palīdzēja radīt bērniem tādus pasākumus, kas spēj ne tikai izklaidēt, bet arī attīstīt atbilstoši bērnu vecuma īpatnībām.

Vēlāk Viktorija uzzināja par starptautiskiem animatoru forumiem, kuros kolēģi dalās savā pieredzē gan par rotaļtehniku, gan menedžmentu, gan to, kā veiksmīgi izveidot savu komandu. Šī pieredze bijusi vērtīga, bet pats galvenais ir iegūtie draugi un domubiedri, no kuriem mācīties, kam prasīt padomu un izveidot savā darbā kaut ko jaunu un oriģinālu.

Šobrīd Viktorija jau ir uzkrājusi gana lielu pieredzi un zināšanas, lai tās nodotu jaunaļiem animatoriem. Viņa ir izveidojusi mācību kursus, kuros iespējams apgūt gan teorētiskās zināšanas, gan tiek nodrošināta prakse.

Viktorija stāsta, ka šajā darbā ļoti svarīga ir noturība pret stresu, jo darbs ir saistīts ar cilvēkiem, kas nereti mēdz būt izaicinājumiem pilns, jo katrs esam tik dažādi, tieši tāpat kā mūsu uztvere, reakcijas. Ballīte bērna dzīvē ir ļoti nozīmīgs notikums, var gadīties, ka kaut kas neiet kā plānots, tāpēc animatoram ir svarīgi prast noorientēties un neapjukt tādā situācijā un izdarīt visu ar smaidu tā, lai neviens pat neapjaustu, ka kaut kas nav pēc scenārija.

Bērnu ballīšu vadītājam ļoti jāmīl bērni, viņam jāprot pašam just kā bērnam un priecāties kopā ar viņiem. Protams, ir arī jāpatīk atrasties uzmanības centrā, animatoram jābūt atbildīgam pret savu darbu, jo viņš atdod daļu savas enerģijas un arī saņem emociju enerģiju pretī. Ir jābūt labirdīgam, ar atvērtu dvēseli un sirdi, jāprot rūpēties, jāgrib nepārtraukti mācīties un pilnveidoties savā jomā.

Par animatores darbu

Briedītis Bella, Santa Klausa palīgs

Darbs no pasākumu sagatavošanas līdz bērnu smiekliem mēdz būt dažāds. Kā stāsta Viktorija, visbiežāk sanāk iedegties par kādu ideju, visu laiku par to domāt, pētīt, skatīties filmas, multfilmās par šo tematiku, pierakstīt tēla rakstura un izskata īpašības, piefiksēt katru ideju, kas rodas prātā. Tad, balstoties uz savāko un apkopoto informāciju, Viktorija veido scenāriju, ievērojot ballītes laiku, ritmu, zinot kāda vecuma bērniem pasākums paredzēts.

Viņa pati raksta scenārijus, pati meistarot un šuj tērpu rekvizītus, kostīmus, retu reizi tiek iegādāts kas gatavs, sacer tekstus rotaļu dejām, dziesmām, šos skaņdarbus pat ieraksta studijā, izdomā deju horeogrāfiju, notiek mēģinājumi, tiek filmēti materiāli sociālajiem tīkliem, notiek saziņa ar klientiem, plānoti pasākumi, pielāgojoties arī klientu vēlmēm un idejām.

Viktorija tēlus, kuros iejusties, izvēlas tā, lai tie atsaucos viņā. Viņa arī nav pret tendiem, tomēr ir svarīgi, lai tie atbilstu Viktorijas dzīves vērtībām. Pieredze rāda, ka par vispopulārākajām programmām kļūst tās, no kurām paši animatori gūst prieku. Klienti to jūt un pasūta to, kur var redzēt darbinieku acīs uguntiņu, pat ja līdz tam neviens par tādu tematiku nav ne dzirdējis, ne redzējis.

No savām tematiskajām šovu programmām Viktorijai vislabāk patīk supervarones Natašas Romanoff tēls no Marvel filmas. Tas ir augsti tehnoloģisks šovs, kas ietver vēstījumu par to, ka, lai kas notiktu, nekad nedrīkst padoties. Ļoti iemīļots ir arī jāņtārpiņa tēls, kurā tiek rādīts gaismas bilžu šovs, pilnīgā tumsā ar mūziku uz speciāla ekrāna ar gaismas lukturiem tiek atainots jubilāra dzīves stāsts. Tāpat arī visai Viktorijas komandai ļoti pie sirds iet Santa Klausa palīdzē Briedīte Bella, kas tika radīta kā alternatīva versija Sniegbaltītei. Kā atzīst Viktorija, tieši pret Jaungada svinībām un Ziemassvētku pasākumiem viņa izjūt īpašu mīlestību.

Lai darbs vienmēr būtu priecīgs un patiesi sirsnīgs, Viktorijai palīdz patiesā aizrautība, ar kuru viņa pieiet savam darbam, tad viņā rodas radošā dzirksts, kura nedod mieru pat naktīs. Viņu iedvesmo arī citi mākslinieki no dažādām pasaules malām. Viktorija atzīst, ka pašas pirmās ballītes tiek radītas saviem bērniem, tad dzimst vislabākās idejas, kas vēlāk kļūst par labākajām un pieprasītākajām šovu programmām arī klientiem.

Lai arī šis darbs liek domāt tikai par prieku un laimi, tomēr aizkulisēs sastopami arī dažādi izaicinājumi. Viktorija atzīst, ka viņu kārtīgi no sliedēm spēj izsist situācijas, kad aiziet prom darbinieki, jo ir izveidojies pieradums, ir ieguldīts darbs, lai šo cilvēku apmācītu no nulles līdz profesionālam ballīšu animatoram. Tad viss jāsāk atkal no

sākuma, un tas prasa lielus mentālos resursus. Kā vēl vienu izaicinājumu Viktorija nosauc gadījumu, kad viņas pakalpojumu Facebook lapa tika noblokēta, tajā bija ap 5000 sekotāju, un no tās nāca aptuveni 90 % pasūtījumu. Nācās veidot jaunu platformu, šoreiz izvēloties sociālo tīklu Instagram – @vikishow.lv.

Par darbu kā Dr. Klaunam Rēzeknes slimnīcā

Ceļš, lai kļūtu par Dr. Klaunu, bijis ilgs. 2013. gadā Viktorija izlasījusi avīzē interviju ar Igoru Narovski, kurš ir tagadējais mākslinieciskais klaunu vadītājs. Pēc šīs intervijas Viktorija nodomājusi, ka Igors gan ir patiesi laimīgs cilvēks, jo dara to, kas viņam patīk un vienlaikus tas ir kaut kas patiesi nozīmīgs un vērtīgs. Tas bija brīdis, kad viņa arī pati klusītiņām sāka sapņot par klaunošanos slimnīcā. 2016. gadā Dr. Klauns organizācija rīkoja kasīngu jaunajā klaunu skolā. Viktorija, protams, tajā piedalījās ar lielu pārliecību, bet, par izbrīnu pašai, toreiz netika tālāk – nācies saprast, ka klaunošana un animācija ir divas pilnībā atšķirīgas lietas, teju vai pretstatī.

2022. gadā Viktorija uzzināja, ka atkal notiek jauna atlase, šoreiz tajā piedalījās bez jebkādām cerībām un tika uzņemta. Sākās mācības gandrīz gada garumā, un viņa kļuva par Dr. Klaunu vārdā KlipuKļak, taču Viktorija ir pārliecināta, ka viņai joprojām ir jāapgūst ļoti daudz, lai kļūtu par tiešām labu Dr. Klaunu.

Pirmā pieredze slimnīcā Viktorijai bijusi emociju pilna taču patīkama, viņasprāt, pateicoties partnerei, jo klauni vienmēr staigā divatā. Pirmās maiņas beigās viņa jutās ļoti iedvesmota, un bija sajūta, ka tikko noticis kaut kas ļoti nozīmīgs.

Šajā darbā īpaši palicis atmiņā kāds mazs puika, ar kuru Viktorija sapratiesies bez vārdiem, par sarunas instrumentu izvēloties kalimbu – šķītis, ka sarunājas viņu dvēseles.

Darba dienām slimnīcā ir arī īpaši sagatavošanās rituāli. Atnākot uz slimnīcu, atsevišķā telpā notiek iesildīšanās, jo abiem klauniem ir jānoskaņojas vienam ar otru. Viņi kustas mūzikas ritmā, dzied, dejo, mēģina sarunāties izdomātās valodās. Visīpašākais brīdis ir tad, kad tiek uzlikti sarkanie, apaļie deguni, Viktorija to raksturo kā transformāciju, jo ar klauna degunu ir iespējams viss.

Darbs slimnīcā kā Dr. Klaunam Viktorijai ir iemācījis izjust vēl lielāku empātiju, uzmanību pret pārinieku un pacientiem, vairāk domāt par citiem, nevis par sevi.

Viktorija tic, ka smiekliem un priekam piemīt dziedinošs spēks bērna veselībā un attīstībā, un par to pārliecināties var, piemēram, Igora Narovska grāmatā, kura pieejama gan latviešu, gan krievu valodā – «Daktera Klauna brīnumainās spēles».

Viktorijas klauna tēlu sauc Dr. KlipuKļak, taču šajā fotogrāfijā viņa bija Dr. Picca (no kreisās), kopā ar mazo slimnieku un kolēģi Dr. Cacā

Foto no Viktorijas Šelomijenko personīgā arhīva

Par nākotni un sapņiem

Viktorija vēlas īstenot jaunas idejas, veidojot ekskluzīvas šovu programmas, viņa vēlas, lai cilvēkiem Rēzeknē un Latgalē būtu iespēja baudīt savos svētkos ko tādu, par ko pat cilvēki galvaspilsētā nav sapņojuši. Taču neaizmirstot, ka animācija ir viņas virszuddevums, lai neuzbāzīgā veidā pastāstītu bērniem par galvenajām cilvēka dzīves vērtībām ar viņu iemīļoto varoņu tēlu palīdzību.

Viktorijas dzīves moto, kas viņu vienmēr pavada darbā ar bērniem, ir «Nenodari pāri!».

«Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem». «Par projekta raksta «Viktorijas Šelomijenko misija – dziedināt ar prieku» saturu atbild SIA «Vietējā»».

MAF
Mediju atbalsta fonds